

Scénář k rozhlasové reportáži o panu Janovi Příbylovi

Zpracovali: Ella Rychterová, Laura M. Nováková, Lukáš Mrázek, Marie Hálová

ZŠ Tyršova 68, Český Brod, 28 201

Marie Hálová: Jan Příbyl se narodil 25. ledna 1962 v Praze, kde také vyrůstal. Otec byl učitel na ČVUT a matka sekretářka, kterou po roce 1968 vyhodili z práce, takže zůstala v domácnosti. K roku 1968 se mu pojí tato vzpomínka.

Jan Příbyl: *Dřív byly takový velký špulky od kabelů ... a my jsme z toho vytáhli ten klíč a ta špulka se rozjela (obrovská dvoumetrová) a rozjela se na silnici, kde zrovna jeli ty Rusáci. Zastavila se prostě uprostřed silnice, těsně před těma Rusákama, před tím konvojem těch vojenských aut a ty zastavily a tedka tam běhali, že jo, co se jako děje, že jo a my jsme samozřejmě teda s tím kamarádem se báli, to zase přiznám, že jsme nebyli takový hrdinové. Báli jsme se, a tak jsme se koukali, pozorovali a oni tam opravdu ti vojáci běhali, třeba půl hodiny, protože si mysleli, že to je prostě třeba nějaká sabotáž, nebo něco takovýho, tak já tedka s oblibou každému říkám, kdyby byl každej takovej, jako já s tím kamarádem Honzou Kasalem, tak ty Rusáci se v životě k Rozhlasu nedostali, nebo až za rok nebo za dva.*

Ella Rychterová: Když byl pan Příbyl na vojně, nechal se pokřtít a před rokem 1989 s přáteli postavili dvanáctimetrový dvojstěžník plachetnice. Plány sehnali z Ameriky, pro plachty jeli do Polska a stěžeň koupili z Nizozemska.

Jan Příbyl: *Takže jsme museli tyhle materiály všechno shánět a mít čas, tak jsme vlastně založili Svazarm, to byl svaz spolupráce s armádou, to byla prostě taková organizace, kde jsme se udělali, jako že jsme zaměstnanci toho Svazarmu, takže já jsem měl razítko toho Svazarmu, co jsme založili, a vlastně už v té době už jsem tři roky vlastně nemusel pracovat.*

Laura M. Nováková: Po dostavění lodi pluli po Dunaji až do jeho delty, kde je za láhev becherovky Rusové jeřábem přeložili na moře.

Jan Příbyl: *Odjeli jsme na to moře, polovina odjela, jeden zůstal v Kanadě druhý zůstal na Novém Zélandě a dva jsme se vrátili potom.*

Lukáš Mrázek: Z cesty po Středozezemním moři se pan Příbyl vrátil těsně před vypuknutím Sametové revoluce.

Jan Příbyl: *To už jsme věděli, že se to sype, tak jsme přijeli těsně před tím a já se teda musím pochlubit, teda to není moje zásluha, že jsem opravdu byl na té Národní třídě, že jsme s kamarádem přiběhli, hele támhle na Albertově něco je, tak jsme tam opravdu šli a opravdu jsme šli s davem, no až na tu Národní třídu a tam jsme opravdu byli v tom největším mumraji, ale paradoxně to bylo spíš víc štěstí než rozumu, že vlastně my jsme tam vlastně prostě byli, tam se to začalo mídit a najednou jsem tam viděl lidi opravdu zmlácený jako od krve, a tedka nás ten dav prostě někam tlačil, takže my jsme tím tak jako prošli, byli jsme opravdu v tom kotli, ale jako v podstatě se nám nic jako nestalo.*

Laura M. Nováková: A co vzkazuje dnešní generaci?

Jan Příbyl: *Nebát se říct svůj vlastní názor, bejt slušnej, normálně bejt vobyčejně slušnej. To stačí.*